

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de Staatssecretaris van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak in de zaken nos. AWB 05/46479 en 05/46480 van de
rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 25 januari 2007
in de gedingen tussen:

, mede ten behoeve van hun minderjarige zoon,

en

de Minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 21 september 2005 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) aanvragen van [redacted] mede ten behoeve van hun minderjarige zoon (hierna: de vreemdelingen), om hun een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 25 januari 2007, verzonden op 26 januari 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem (hierna: de rechtbank), de daartegen door de vreemdelingen ingestelde beroepen gegrond verklaard, die besluiten vernietigd en bepaald dat de Minister van Justitie nieuwe besluiten op de aanvragen neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de Staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 23 februari 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 8 maart 2007 hebben de vreemdelingen een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van deze wet, worden verleend aan de vreemdeling, van wie naar het oordeel van de minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst.

2.2. De wijze waarop de staatssecretaris van deze bevoegdheid gebruik pleegt te maken, was, ten tijde van belang, uiteengezet in paragraaf C1/4.4 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000). Voor zover thans van belang ziet het zogenoemde traumatabeleid op gevallen waarin de persoonlijke beleving van bepaalde – limitatief opgesomde – gebeurtenissen voor een asielzoeker zodanig traumatiserend is geweest, dat van hem of haar niet gevergd kan worden terug te keren naar het land van herkomst. De betrokken asielzoeker zal de aangevoerde gebeurtenissen, die tot een veronderstelde traumatische ervaring leiden, aannemelijk moeten maken. Tevens zal aannemelijk moeten zijn dat de gestelde gebeurtenissen aanleiding zijn geweest voor het vertrek van de betrokken asielzoeker uit het land van herkomst.

Ook klemmende redenen van humanitaire aard, anders dan traumata, die verband houden met de redenen van vertrek uit het land van herkomst, kunnen aanleiding zijn tot verlening van een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000.

2.3. In de grieven klaagt de staatssecretaris dat de rechtbank een onjuiste uitleg aan het traumatabeleid heeft gegeven door te overwegen dat hij nader had moeten onderzoeken of de herbeleving van de gebeurtenissen in 1995 door de gebeurtenissen in 2000 aanleiding kan vormen om, op grond van dan wel in afwijking van het traumatabeleid of het overige beleid opgenomen onder de c-grond, een vergunning te verlenen. De staatssecretaris betoogt dat de traumatiserende gebeurtenissen in 1995 niet de aanleiding zijn geweest voor vertrek uit het land van herkomst, de herbeleving van een trauma niet valt onder de limitatief opgesomde gebeurtenissen en dat met het beleid inzake klemmende redenen van humanitaire aard geen verruiming van het traumatabeleid is beoogd, zodat de herbeleving van een trauma niet tot een geslaagd beroep op dat beleid kan leiden. Voorts betoogt de staatssecretaris dat de rechtbank heeft miskend dat afwijking van de limitatieve opsomming van gebeurtenissen zou neerkomen op een substantiële wijziging van het beleid, waarvoor artikel 4:84 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) geen grondslag biedt.

2.3.1. Paragraaf C1/4.4.2.2 van de Vc 2000 bevat een limitatieve opsomming van gebeurtenissen die aanleiding kunnen geven tot verblijfsaanvaarding. De herbeleving van een trauma behoort daartoe niet.

Niet in geschil dat de gebeurtenissen die de vreemdelingen in 1995 hebben meegemaakt, op zichzelf onder het traumatabeleid vallen. De vreemdelingen hebben daarin echter geen aanleiding gezien het land van herkomst te verlaten, maar hebben dat verlaten naar aanleiding van gebeurtenissen in 2000. Evenmin is in geschil dat deze laatste gebeurtenissen niet onder het traumatabeleid vallen. Nu de reden voor vertrek uit het land van herkomst niet is gelegen in de traumatiserende gebeurtenissen in 1995 en de herbeleving van een trauma niet is opgenomen in de limitatieve opsomming van gebeurtenissen, heeft de minister het traumatabeleid terecht niet van toepassing geacht.

Volgens paragraaf C1/4.4.2.4 van de Vc 2000 kunnen gevallen waarin de vreemdeling dusdanig individuele humanitaire omstandigheden aanvoert dat in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst, aanleiding geven tot verlening van een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000. Volgens paragraaf C1/4.4.1 gaat het daarbij om iets anders dan traumata. Gelet daarop heeft de minister zich dan ook terecht op het standpunt gesteld, dat de herbeleving van een trauma daar niet onder valt.

Evenmin is de herbeleving van een trauma een bijzondere omstandigheid als bedoeld in artikel 4:84 van de Awb, aangezien daardoor de limitatieve opsomming als bedoeld in het beleid zou worden uitgebreid.

De rechtbank heeft dan ook ten onrechte geoordeeld dat de minister nader had dienen te onderzoeken of de herbeleving van een trauma aanleiding kan vormen om een vergunning op de c-grond van artikel 29 van de Vw 2000 te verlenen.

2.4. De grieven slagen. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de

rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling, gelet op het hiervoor overwogene, de beroepen van de vreemdelingen tegen de besluiten van 21 september 2005 alsnog ongegrond verklaren.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 25 januari 2007 in de zaken nos. AWB 05/46479 en 05/46480;
- III. verklaart de door de vreemdelingen bij de rechtbank in die zaken ingestelde beroepen ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Voorzitter, en mr. B. van Wagtendonk en mr. D. Roemers, Leden, in tegenwoordigheid van mr. P.A.M.J. Graat, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Voorzitter

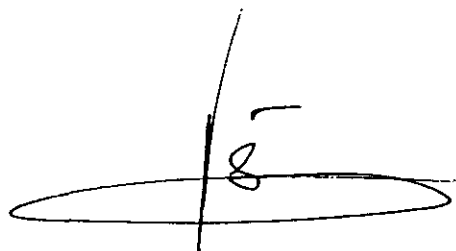
w.g. Graat
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 4 juli 2007

307.

Verzonden: **4 JULI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Nevenzittingsplaats Haarlem

zaaknummers: AWB 05 / 46479 (beroep eiser)
AWB 05 / 46480 (beroep eisers)

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken van 25 januari 2007

in de zaak van:

_____ , geboren _____
eiser,
en
_____, geboren op _____
mede namens hun minderjarige zoon _____ geboren op _____
eisers,
allen van Bosnische nationaliteit,
gemachtigde: mr. A. Barada, advocaat te Amsterdam.

tegen:

de minister van Justitie, voorheen de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
verweerder,
gemachtigde: mr. C. Brand, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst te
's-Gravenhage.

1. Procesverloop

- 1.1 Eisers hebben op 21 augustus 2000 aanvragen ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Verweerder heeft de aanvragen bij afzonderlijke besluiten van 17 oktober 2002 afgewezen. Eisers hebben tegen deze besluiten op 8 november 2002 beroep ingesteld. Deze rechtbank, zittinghoudende te Amsterdam, heeft deze beroepen bij uitspraak van 19 juli 2002 gegrond verklaard (AWB 02/85045 en 02/85047).
- 1.2 Bij afzonderlijke besluiten van 21 september 2005 heeft verweerder de aanvragen wederom afgewezen. Eisers hebben tegen deze besluiten op 17 oktober 2005 afzonderlijk beroep ingesteld.
- 1.3 Verweerder heeft op 4 december 2006 een verweerschrift ingediend.
- 1.4 De openbare behandeling van de gevoegde zaken heeft plaatsgevonden op 14 december 2006. Eiser is in persoon verschenen, eisers is niet verschenen. Zij zijn bijgestaan respectievelijk vertegenwoordigd door hun gemachtigde. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn gemachtigde.

zaaknummers: AWB 05 / 46479 (beroep eiser)
AWB 05 / 46480 (beroep eiseres)

2

2. Overwegingen

2.1 In beroep toetst de rechtbank de bestreden besluiten aan de hand van de voorgedragen beroepsgronden op rechtmatigheid en ambtshalve aan voorschriften van openbare orde.

2.2 Eisers hebben ter onderbouwing van hun aanvragen het volgende aangevoerd. Eisers zijn Bosnische moslims afkomstig uit [] waar zij in 1995 de val van [] hebben meegemaakt. Zij zijn toen daar vandaan vertrokken en zijn gaan wonen in []. Sinds eind 1998 kwamen er regelmatig onbekende personen, Mujahedden, bij eiser langs omdat ze wilden dat hij een militaire opleiding zou volgen. Eén keer is eiser naar de politie gegaan, waar hij werd uitgelachen. Op 31 juli 2000 eisten de Mujahedden wederom dat eiser naar de Mujahedden-opleiding zou gaan. Ze zouden op 5 augustus 2000 terugkomen en als hij dan niet aanwezig zou zijn, zouden zij eiseres en het kind afslachten. Op 4 augustus 2000 hebben eisers hun land verlaten. De volgende omstandigheden hebben voor eisers tevens een rol gespeeld om hun land te verlaten:

- Eiser is ongeveer 3 à 4 keer na terugkomst van een feestje waarbij hij muziek speelde, overvallen door de politie van de Bosnische federatie.
- In april 2000 hebben eisers de opdracht gekregen om hun huis in [] binnen 90 dagen te verlaten.
- In mei 2000 kregen eisers twee weken lang de mogelijkheid om hun huis in [] op te knappen, zodat ze zouden kunnen terugkeren. Ze gingen dagelijks heen en weer. Toen zij op een dag de bus gemist hadden, zijn zij ter overnachting gebleven. 's Nachts vielen daar drie Servische mannen binnen. Eén man zette gelijk een pistool op het hoofd van eiser en een andere man verkrachtte eiseres. Eisers zijn door een Servische politiepatrouille meegenomen. Op het politiebureau zijn eisers bedreigd. Ze zeiden dat met hen hetzelfde zou gebeuren als andere mensen die zijn verdwenen, wanneer zij zouden terugkomen.

2.3 Verweerder heeft zich – kort samengevat – op het volgende standpunt gesteld. Eisers komen niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b dan wel c, Vreemdelingenwet 2000 (Vw). De verklaringen met betrekking tot de problemen met de Mudjahedden zijn niet geloofwaardig. Verder vormt het feit dat eisers uit hun huis zijn verdreven onvoldoende aanleiding om hen in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning asiel. Ter zake van de beroving door enkele politieagenten hebben eisers in onvoldoende mate een beroep gedaan op de beschermingsmogelijkheden in het land van herkomst. Ook ten aanzien van de gebeurtenissen in [] in juni 2000 is niet gebleken dat eisers in voldoende mate een beroep hebben gedaan op de (hogere) autoriteiten. Ook hadden eisers zich aan de problemen met de daders kunnen onttrekken door zich elders in het land van herkomst te vestigen. Verder is het niet aannemelijk dat voor eisers een reëel risico bestaat dat zij bij terugkeer zullen worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Tenslotte voldoen de aangevoerde gebeurtenissen niet aan de voorwaarden van het traumatabeleid. Een herbeleving van een eerder opgelopen trauma kan niet worden beschouwd als een nieuwe traumatiserende gebeurtenis. In dit kader wordt verwezen naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS) van 11 september 2001 (JV 2001/306).

2.4 Eisers hebben zich op het standpunt gesteld dat zij in aanmerking dienen te komen voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b

zaaknummers: AWB 05 / 46479 (beroep eiser)
AWB 05 / 46480 (beroep eiseres)

3

dan wel c, Vw. Ter onderbouwing van dit standpunt hebben zij in beroep het volgende – zakelijk weergegeven – aangevoerd. Omtrent de problemen met de Mudjahedeen hebben eisers afdoende verklaringen gegeven. Het is niet vreemd dat de verklaringen van eiser en eiseres niet op alle punten overeenkomen. Met betrekking tot de huisvestingsproblemen laat de praktijk zien dat de lokale autoriteiten iedere hervestiging van vluchtelingen tegenwerken. Verder zullen eisers bij terugkeer behandeld worden in strijd met artikel 3 EVRM. Tenslotte doet de samenloop van omstandigheden eisers in aanmerking komen voor de c-grond. Eisers baseren dit beroep op de herbeleving van de oorlogstraumata (de val van Srebrenica), die in gang is gezet door de vertrachting in 2000, de toenemende terugkeer van Serviërs, de huisuitzetting, het terugvinden van de resten van de vader van eiseres en de bedreigende rol van de Mujahedeen.

De rechtbank overweegt als volgt.

- 2.5 Een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd kan worden verleend op de in artikel 29 Vw genoemde gronden.
- 2.6 Ingevolge artikel 31 Vw wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.
- 2.7 Bij uitspraak van 19 juli 2005 heeft deze rechtbank, nevenzittingsplaats Amsterdam, overwogen dat verweerder het asielrelaas van eisers, voor zover het de problemen met de Mudjahedeen betreft, in redelijkheid ongeloofwaardig heeft kunnen achten. De ongeloofwaardigheid van dit gedeelte van het asielrelaas staat hiermee dus in rechte vast. De rechtbank stelt vast dat de geloofwaardigheid van het relaas van eisers voor het overige niet in geschil is.
- 2.8 Het geloofwaardig geachte gedeelte van het asielrelaas betreft de berovingen door de Bosnische politie, de ontruiming van het huis in en de problemen in Srebrenica in 1995 en in 2000.
- 2.9 Met betrekking tot het feit dat eisers in april 2000 door de autoriteiten aangezegd zijn dat zij hun huis dienden te ontruimen, overweegt de rechtbank dat dit feit niet aangemerkt kan worden als een daad van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Gesteld noch gebleken is namelijk dat dit feit in verband kan worden gebracht met de vervolgingsgronden uit dit Verdrag.
- 2.10 Met betrekking tot de berovingen van eiser door de Bosnische politie overweegt de rechtbank eveneens dat dit niet aangemerkt kan worden als een daad van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Daarnaast hebben eisers in onvoldoende mate een beroep gedaan op beschermingsmogelijkheden van hogere autoriteiten in het land van herkomst.
- 2.11 Ook de gebeurtenissen in Srebrenica in 2000 kunnen volgens de rechtbank niet aangemerkt worden als een daad van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, omdat de gestelde gebeurtenissen niet hebben plaatsgevonden door toedoen van de overheid. Verder hebben eisers ook in dit kader in onvoldoende mate een beroep gedaan op beschermingsmogelijkheden van hogere autoriteiten in het land van herkomst.

zaaknummers: AWB 05 / 46479 (beroep eiser)
AWB 05 / 46480 (beroep eisers)

4

Tenslotte hebben eisers niet aangetoond dat zij zich niet aan deze problemen kunnen onttrekken door zich elders in het land van herkomst te vestigen.

- 2.12 Gelet op het vorenstaande concludeert de rechtbank dat eisers onvoldoende aannemelijk hebben gemaakt dat met betrekking tot hen persoonlijk feiten en omstandigheden bestaan op grond waarvan vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin gerechtvaardigd is en gegronde redenen hebben om aan te nemen dat zij bij uitzetting een reëel risico lopen om te worden onderworpen aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.
- 2.13 Eisers hebben een beroep gedaan op het traumatabeleid, zoals uitgewerkt in C1/4 van de Vreemdelingencirculaire 2000(Vc). Hierin is onder meer bepaald dat het traumatabeleid ziet op gevallen waarin de persoonlijke beleving van bepaalde gebeurtenissen voor een asielzoeker zodanig traumatiserend zijn geweest, dat van hem of haar niet gevergd kan worden terug te keren naar het land van herkomst. De handelingen moeten zijn verricht van overheidswege, door politieke of militaire groeperingen die de feitelijke macht uitoefenen in het land van herkomst of een deel daarvan, of door groeperingen waartegen de overheid niet in staat of niet willens is bescherming te bieden. Aannemelijk moet zijn dat de gestelde gebeurtenissen aanleiding zijn geweest voor het vertrek uit het land van herkomst. Voor de aannemelijkheid van dit causale verband biedt de termijn waartinnen de betrokkene het land heeft verlaten een belangrijk aanknopingspunt. In beginsel geldt hiervoor het uitgangspunt dat de betrokken asielzoeker binnen zes maanden na deze gebeurtenissen het land van herkomst dient te hebben verlaten. Bij vertrek na zes maanden zal de betrokken asielzoeker aannemelijk moeten maken dat er wel degelijk een verband is tussen de gebeurtenis en het vertrek.
- 2.14 Eisers waren aanwezig bij de val van Srebrenica in 1995. Niet in geschil is dat er sprake is van – zowel in het algemeen als ten aanzien van eisers persoonlijk – zeer schokkende en traumatische gebeurtenissen. Eisers hebben echter niet binnen de in het beleid genoemde termijn van zes maanden hun land van herkomst verlaten. Ter beoordeling van de rechtbank staat dus de vraag of eisers het causaal verband tussen deze gebeurtenis en het vertrek aannemelijk hebben gemaakt.
- 2.15 De rechtbank is van oordeel dat de gebeurtenissen in 2000, die voor eisers aanleiding vormden om hun land te verlaten, op zich geen gebeurtenissen zijn die een beroep op het traumatabeleid kunnen rechtvaardigen. Deze gebeurtenissen kunnen namelijk niet worden toegeschreven aan de autoriteiten of een daarmee gelijk te stellen groepering.
- 2.16 Anders ligt dat wanneer de gebeurtenissen worden gezien in samenhang met de gebeurtenissen die plaatsvonden in 1995. De rechtbank is van oordeel dat de gebeurtenissen in 2000, met name die welke ook in Srebrenica hebben plaatsgevonden, gezien kunnen worden als oorzaak voor de herbeleving van het trauma in 1995. Uit de medische gegevens, waaronder de BMA-adviezen van 27 januari 2005, blijkt dat eisers beiden te maken hebben met ernstige medische klachten, waaronder psychische klachten (met diagnose: posttraumatische stressstoornis) in verband met traumatische gebeurtenissen in het verleden. De stelling van eisers, erop neerkomend dat de gebeurtenissen in 2000 hebben geleid tot een herbeleving van de gebeurtenissen in 1995, zodat deze traumatische gebeurtenissen alsnog aanleiding vormden voor het vertrek uit hun land en dus dit vertrek een causaal verband heeft met de gebeurtenissen in 1995, acht de rechtbank niet op voorhand onaanvaardig. In ieder geval had dit voor verweerder aanleiding moeten zijn om nader te onderzoeken of de herbeleving van de val van Srebrenica in 1995 door de gebeurtenissen in 2000 aanleiding kan vormen om op grond

zaaknummers: AWB 05 / 46479 (beroep eiser)
AWB 05 / 46480 (beroep eiseres)

5

van, dan wel in afwijking van, het traumatabeleid of het overige beleid opgenomen onder de c-grond, een vergunning te verlenen. De thans door verweerder gegeven motivering kan de beslissing niet dragen.

2.17 De uitspraak van de AbRS van 11 september 2001, waar verweerder naar heeft verwezen, doet hier niet aan af, aangezien verweerder in die zaak het traumatabeleid terecht niet toepasselijk heeft kunnen achten in verband met het ontbreken van het causaal verband. In de onderhavige zaak zijn eisers er naar het oordeel van de rechtbank wel in geslaagd het causaal verband aannemelijk te maken.

2.18 Hetgeen partijen verder hebben aangevoerd behoeft, gelet op het voorgaande, geen bespreking meer.

2.19 De rechtbank zal de beroepen gegrond verklaren.

2.20 De rechtbank zal de bestreden beschuiten vernietigen wegens strijd met artikel 3:46 Awb en verweerder opdragen nieuwe besluiten op bezwaar te nemen.

2.21 De rechtbank zal met toepassing van artikel 8:75, eerste en derde lid, Algemene wet bestuursrecht verweerder veroordelen in de kosten die eisers hebben gemaakt en de rechtspersoon aanwijzen die de kosten moet vergoeden. De kosten ingevolge het Besluit proceskosten bestuursrecht zijn € 644,- (1 punt voor het beroepsschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting, wegingsfactor 1, samenhangende zaken).

zaaknummers: AWB 05 / 46479 (beroep eiser)
AWB 05 / 46480 (beroep eiscres)

6

3. Beslissing

De rechtbank:

- 3.1 verklaart de beroepen gegrond;
- 3.2 vernietigt de bestreden besluiten;
- 3.3 draagt verweerder op binnen 6 weken na verzending van deze uitspraak nieuwe besluiten te nemen op de aanvragen van 21 augustus 2000 met inachtneming van deze uitspraak;
- 3.4 veroordeelt verweerder in de proceskosten ad € 644,- en wijst de Staat der Nederlanden aan als rechtspersoon die deze kosten aan eisers moet voldoen;

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.P. Smit, rechter, en op 25 januari 2007 in het openbaar uitgesproken, in tegenwoordigheid van mr. K.R. Starreveld, griffier.

afschrift verzonden op: 26 JAN 2007

Coll: *BL*

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC, 's-Gravenhage. Het hoger beroep moet ingesteld worden door het indienen van een beroepschrift, dat een of meer grieven bevat, binnen vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Bij het beroepschrift moet worden gevoegd een afschrift van deze uitspraak.

Voor aansluitend afschrift
De griffier van de rechtbank te 's-Gravenhage

/Kastelen

Ministerie van Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Postadres: Postbus 30120, 2500 GC Den Haag

Aan de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

Bezoekadres
Bordewijklaan 62
2591 XR Den Haag
Telefoon 070 779 4901
Fax 070 779 4268

Onderdeel
Contactpersoon
Doorkiesnummer
Datum
Oms kenmerk
Uw kenmerk
Bijlagen
Onderwerp

Proces Procesvertegenwoordiging
Vestiging Den Haag
mr. A.L. de Mik
(070) 779 4499
23 februari 2007
0008.21.8034

2

Hoger beroep Staatssecretaris van Justitie alsmede verzoek om een
voorlopige voorziening /

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
23 FEB 2007	
ZAAKNR.	200701381/1/2
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Hierbij ontvangt u het hoger beroepschrift tegen de uitspraak van de
rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem van 25 januari 2007,
verzonden op 26 januari 2007, met kenmerk Awb 05/46479 en 05/16480.

De machtiging tot het instellen van het hoger beroep is bijgevoegd.

Blijkens de bestreden uitspraak is de Staatssecretaris gehouden binnen zes
weken na de datum waarop de uitspraak is verzonden - 26 januari 2007 -
nieuwe besluiten te nemen met inachtneming van de uitspraak. Nu de
Staatssecretaris zich niet met deze uitspraak kan verenigen verzoek ik u bij
wijze van voorlopige voorziening te bepalen dat de Staatssecretaris geen
nieuwe beslissingen hoeft te nemen voordat uw Afdeling op het hoger
beroep heeft beslist.

Voor zover griffiegelden verschuldigd zijn machtig ik u deze van de bij u
lopende rekening-courant van de Immigratie- en Naturalisatiedienst af te
schrijven.

Hoogachtend,

A.L. de Mik, senior procesvertegenwoordiger

Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

Hoger beroepschrift vreemdelingenzaken

Van:
de Staatssecretaris van Justitie
te 's-Gravenhage,
appellant,
gemachtigde: mr. A.L. de Mik,
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Haarlem,
van 25 januari 2007,
met kenmerk Awb 05/46479 en 05/46480

Inzake:

met kenmerk 0006.21.8034
aan te duiden als verweerders,
gemachtigde: mr. A. Barada
advocaat te Amsterdam

Proces
Procesverenegwoordiging
Den Haag

Bordewijklaan 82
2531 XR Den Haag

Postbus 30120
2500 GC Den Haag

mr. A.L. de Mik
070 779 4950

1 Inleiding

De Staatssecretaris van Justitie komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem van 25 januari 2007, verzonden op 26 januari 2007, met kenmerk AWB 05/46479 en 05/46480 (*productie 1*), in welke zaak de rechtbank de beroepen tegen de beschikkingen van 21 september 2005 gegrond heeft verklaard, deze beschikkingen heeft vernietigd, de Minister heeft opgedragen nieuwe besluiten te nemen op de aanvragen en de Minister in de proceskosten heeft veroordeeld.

2 Achtergronden

- 2.1 Op 21 augustus 2000 hebben verweerders belden een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend.
- 2.2 Bij afzonderlijke besluiten van 17 oktober 2002 heeft de Minister deze aanvragen afgewezen.
- 2.3 Bij uitspraak van 19 juli 2005 heeft de rechtbank, zittinghoudende te Amsterdam, de hiertegen ingestelde beroepen gegrond verklaard (AWB 02/85045 en AWB 02/85047).
- 2.4 Bij afzonderlijke besluiten van 21 september 2005 heeft de Minister de aanvragen wederom afgewezen.
- 2.5 Op 17 oktober 2005 hebben verweerders hiertegen afzonderlijk beroep ingesteld bij de rechtbank.
- 2.6 Bij de thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank de daartegen door verweerders ingestelde beroepen gegrond verklaard.

3 Standpunt van de Staatssecretaris

- 3.1 De Staatssecretaris is van oordeel dat de besluiten van 21 september 2005 reeds juist zijn. Met het oog daarop hadden de beroepen tegen deze besluiten ongegrond dienen te worden verklaard.
- 3.2 De Staatssecretaris heeft twee grieven tegen de uitspraak.

Grief 1

- 2.3 De rechtbank overweegt (terecht) in rechtsoverweging 2.15 op pagina 4 van de bestreden uitspraak:

"De rechtbank is van oordeel dat de gebeurtenissen in 2000, die voor eliers aanleiding vormden om hun land te verlaten, op zich geen gebeurtenissen zijn die een beroep op het traumatabeeld kunnen rechtvaardigen. Deze gebeurtenissen kunnen namelijk niet worden toegeschreven aan de autoriteiten of een daarmee gelijk te stellen groepering."

En ten onrechte daaropvolgend in de rechtsoverwegingen 2.16 en 2.17:

"Anders ligt dat wanneer de gebeurtenissen worden gezien in samenhang met de gebeurtenissen die plaatsvonden in 1995. De rechtbank is van

oordeel dat de gebeurtenissen in 2000, met name die welke ook in Srebrenica hebben plaatsgevonden, gezien kunnen worden als oorzaak voor de herbeleving van het trauma in 1995. Uit de medische gegevens, waaronder de BMA-adviezen van 27 januari 2005, blijkt dat eisers beiden te maken hebben met ernstige medische klachten, waaronder psychische klachten (met diagnose: posttraumatische stressstoornis) in verband met traumatische gebeurtenissen in het verleden. De stelling van eisers, erop neerkomend dat de gebeurtenissen in 2000 hebben geleid tot een herbeleving van de gebeurtenissen in 1995, zodat deze traumatische gebeurtenissen alsoog aanleiding vormden voor het vertrek uit hun land en dus dit vertrek een causaal verband heeft met de gebeurtenissen in 1995, acht de rechtbank niet op voorhand onaanvaardbaar. (...)"

"De uitspraak van de AbRS van 11 september 2001, waar verweerder naar heeft verwezen, doet hier niet aan af, aangezien verweerder in die zaak het traumabeleid terecht niet toepasselijk heeft kunnen achten in verband met het ontbreken van het causaal verband. In de onderhavige zaak zijn eisers er naar het oordeel van de rechtbank wel in geslaagd het causaal verband aannemelijk te maken."

Grief 2

- 3.4 De rechtbank overweegt ten onrechte in rechtsoverweging 2.16 van de bestreden uitspraak

"(...) In ieder geval had dit voor verweerder aanleiding moeten zijn om nader te onderzoeken of de herbeleving van de val van Srebrenica in 1995 door de gebeurtenissen in 2000 aanleiding kan vormen om op grond van, dan wel in afwijking van het traumabeleid of het overige beleid opgenomen onder de c-grond, een vergunning te verlenen. De thans door verweerder gegeven motivering kan de beslissing niet dragen."

- 3.5 Op de hiervoor genoemde en bestreden overwegingen van de rechtbank berusten de rechtsoverwegingen 2.18, 2.19, 2.20 en 2.21 op pagina 5. Gegrondverklaring van de hiervoor geformuleerde grieven rust ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

- 4 Toelichting op de grieven

Ad grief 1

- 4.1 Verweerders hebben een beroep gedaan op het traumabeleid, zoals uitgewerkt in hoofdstuk C1/4.4 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc) en waarin, voor zover hier relevant, het volgende wordt vermeld.

Het traumabeleid ziet op gevallen waarin de persoonlijke beleving van bepaalde – limstatief opgesomde – gebeurtenissen voor een asielzoeker zodanig traumatiserend zijn geweest, dat van hem of haar niet gevegd kan worden terug te keren naar het land van herkomst.

De betrokken asielzoeker zal de aangevoerde gebeurtenissen, die tot een veronderstelde traumatische ervaring leiden, aannemelijk moeten maken. Tevens zal aannemelijk moeten zijn dat de gestelde gebeurtenissen aanleiding zijn geweest voor het vertrek van de betrokken asielzoeker uit het land van herkomst. Voor de aannemelijkheid van dit causale verband biedt de termijn waarbinnen de betrokkene het land heeft verlaten een belangrijk aanknopingspunt. In beginsel geldt hiervoor het uitgangspunt dat de betrokken asielzoeker binnen zes maanden na deze gebeurtenissen het land van herkomst dient te verlaten.

Hieraan ligt de veronderstelling ten grondslag dat bij een later vertrek de betrokken asielzoeker zich blijkbaar heeft kunnen handhaven in het land van herkomst en daarom van hem of haar geveerd kan worden terug te keren naar het land van herkomst. De termijn van zes maanden vormt hiermee een omslagpunt in de bewijslastverdeling: bij een vertrek na zes maanden zal een vergunning op grond van het traumatabeleid in beginsel worden geweigerd, tenzij de betrokken asielzoeker aannemelijk maakt dat er wel degelijk verband is tussen de gebeurtenissen en het vertrek. De betrokkene zal daarvoor feiten en omstandigheden aannemelijk dienen te maken waaruit blijkt dat de betrokkene het land van herkomst niet eerder heeft kunnen verlaten.

- 4.2 De Staatssecretaris merkt op dat niet in geschil is dat verweerders aanwezig waren bij de val van Srebrenica in 1995, zijnde (een) voor hen traumatiserende gebeurtenis(sen), en dat zij hun land van herkomst niet binnen de in het beleid genoemde termijn van zes maanden na deze gebeurtenis in 1995 hebben verlaten. Verweerders hebben hun land van herkomst immers eerst in augustus 2000 verlaten. Gelet hierop heeft de rechtbank in rechtsoverweging 2.14 van de bestreden uitspraak op zich terecht overwogen dat dus ter beoordeling van de rechtbank staat de vraag of verweerders het causaal verband tussen deze gebeurtenis (in 1995) en het vertrek aannemelijk hebben gemaakt.

De Staatssecretaris is van mening dat de rechtbank het traumatabeleid, zoals neergelegd in Vc 2000 C1/4.4, in rechtsoverweging 2.16 van haar uitspraak verkeerd uitlegt. De rechtbank acht de stelling van verweerders, erop neerkomend dat de gebeurtenissen in 2000 hebben geleid tot een herbeleving van de gebeurtenissen in 1995, zodat deze traumatische gebeurtenissen alsnog aanleiding vormden voor het vertrek uit hun land en dus dit vertrek een causaal verband heeft met de gebeurtenissen in 1995, niet op voorhand onaannemelijk. De Staatssecretaris merkt dienaangaande evenwel op dat ook als het uitgangspunt van de rechtbank zou worden gevolgd, dat de gebeurtenissen in 2000 hebben geleid tot een herbeleving van de gebeurtenissen in 1995, dat niet kan leiden tot een kansrijk beroep op toelating op grond van het traumatabeleid. De reden om het land te verlaten is in dat geval immers niet de gebeurtenis zelf, de val van Srebrenica, maar latere gebeurtenissen die, zo veronderstelt de rechtbank tot een herbeleving van het trauma hebben geleid. Dat is een situatie die niet valt onder het traumatabeleid. Bij herbeleving van het trauma is het in het traumatabeleid geëiste verband tussen de oorspronkelijke gebeurtenis en het vertrek uit het land van herkomst onvoldoende. Herbeleving, hoe begrijpelijk ook, telt evenmin als nieuwe traumatiserende gebeurtenis. De rechtbank heeft miskend dat uw Afdeling in diverse uitspraken, onder andere die van 11 september 2001, heeft aangenomen dat bij de herbeleving van het trauma de relatie tussen de datum van het vertrek en de eerdere gebeurtenissen onvoldoende is.

Ad grief 2

- 4.3 De Staatssecretaris verwijst allereerst naar de vorige grief waarin is aangegeven dat de herbeleving van de val van Srebrenica in 1995 door de gebeurtenissen in 2000 niet kan leiden tot een kansrijk beroep van verweerders op toelating op grond van het traumatabeleid. Voorts ziet de Staatssecretaris niet in op welke grond hij nader had moeten onderzoeken of – kort geformuleerd – de herbeleving van het trauma aanleiding kan vormen om in afwijking van het traumatabeleid een vergunning aan verweerders te verlenen. In Vw 2000 Vc C1/4.2.2 wordt een limitatieve opsomming genoemd van traumatische gebeurtenissen die aanleiding kunnen zijn tot verblijfsaanvaarding op grond van het traumatabeleid. De door verweerders aangevoerde herbeleving van de val van Srebrenica kan hiertoe niet worden herleid. Afwijking van de voornoemde limitatieve

opsomming van traumatische gebeurtenissen zou neerkomen op substantiële wijziging van grondslag en strekking van het beleid. De rechtbank heeft miskend dat artikel 4:84 Awb voor een zodanige afwijking geen grondslag biedt.

- 4.4 Met betrekking tot het oordeel van de rechtbank dat de herbeleving van de val van Srebrenica in 1995 door de gebeurtenissen in 2000 voor de Minister aanleiding had moeten zijn om nader te onderzoeken of dit aanleiding kan vormen om op grond van het overige beleid opgenomen onder de c-grond een vergunning te verlenen, merkt de Staatssecretaris het volgende op.

In gevallen waarin de vreemdeling individuele klemmende redenen van humanitaire aard aanvoert die verband houden met de redenen van vertrek uit het land van herkomst en met het asielbeleid, kunnen die aanleiding geven tot verlening van een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, onder c, Vw 2000 (Vc C1/4.4.2.4). Met dit beleid is geen verruiming van het zogenoemde traumabeleid bedoeld. Dit beleid is derhalve niet van toepassing op traumata. Reeds gelet hierop kan een "herbeleving van het trauma" niet tot een geslaagd beroep op dit beleid leiden. De Staatssecretaris constateert evenwel dat de herbeleving van het trauma in de (voornemens die ingelast zijn in de) beschikkingen van verweerders van 21 september 2005, onder de noemer "medische omstandigheden", naast overige door verweerders aangevoerde omstandigheden, wel in het kader van dit beleid zijn meegewogen. De rechtbank heeft dit klaarblijkelijk miskend door verweerder (ten onrechte) nader onderzoek op te dragen. De Minister heeft geoordeeld dat er in het geval van verweerders geen sprake is van dussdanige individuele humanitaire omstandigheden dat in redelijkheid niet kan worden verlangd dat zij naar het land van herkomst terugkeren. Terughoudend toetsend was er geen grond voor de rechtbank om dit oordeel van de Minister onjuist te achten.

5 Conclusie

De Staatssecretaris concludeert tot gegronde verklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegronde verklaring van de door verweerders tegen de besluiten van 21 september 2005 ingestelde beroepen.

Den Haag, 23 februari 2007

Gemachtigde

A.L. de Mik, senior procesvertegenwoordiger

Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Vestiging Den Haag
Postbus 30120
2500 GC Den Haag
telefoon 070 - 779 4950
telefax 070 - 779 5506